

Історичний нарис ГЛИННЕ : ШЛЯХ КРІЗЬ СТОЛІТТЯ

Село Глинне розташоване на обох берегах річки Ствиги на північному сході Рокитнівського району Рівненської області на межі Волинського і Житомирського Полісся. Географічні координати – 51° 35` північної широти, 27° 30` східної довготи. Село знаходиться в зоні мішаних лісів. Існуючий населений пункт.

Рівнинність рельєфу , вологий помірно-теплий клімат зумовили формування в межах населеного пункту своєрідного ландшафту заболочених перезволожених та піщаних земель.

В центральній частині села близько до поверхні підходять кристалічні утворення докембрійського періоду. Зустрічаються еолові форми рельєфу, які представлені піщаними пасмами, горбами, що простягаються на північ.

Клімат помірно-континентальний. Ізотерми липня становлять + 18,7 С, січня - – 5,6 С. Переважають західні вітри. Річна кількість опадів становить від 550 до 620 мм. Атмосферний тиск 1016,5 гектопаскаль. Грунти дерново-глеєві, дерново-прихованопідзолисті.

Глинне – центр сільської ради, до якої входять також села Хміль, Познань, Дубно. Знаходиться за 37 км від районного центру – селища Рокитного та за 180 км від обласного центру – Рівного. На північному заході село межує з Березівською сільською радою, на південному заході

– з Блажівською сільською радою, на сході – з Кам’янською сільською радою. За етнічним складом найбільшу частку жителів села складають білоруси – корінне населення, далі – українці, росіяни, поляки.

Найпоширеніші прізвища – Кулакевич, Ковалевич, Коханевич, Колодич, Рогульчик, Рябушиць, Лощиць, Кузьмич, Кононович, Ходакевич. Рідше трапляються Лесковець, Скаковець, Дробуш, Таргонський, Жуковський, Кибукевич.

...Мостовське, Соромота, Старець, Хомутець, Савлуков Ріг, Озерець, Лядо, Пляшівка, Сукавиця, Шари, Красногірка, Брод, Янцовське, Річки... Назви цих мальовничих куточків, без сумніву, відомі всім глинівчанам, адже в них ховається відлуння сивої давнини, від них віє якоюсь таємничою загадковістю.

Першими поселенцями були слов’янські племена – древляни. Найдавніші літописи згадують про величезні лісові пущі, називають поліську частину «деревською землею». Уся ця частина по суті була великою пущею з нерубаними лісами. Тому тут застосовувалася вирубна система землеробства, яка поступово витіснялася орним землеробством. Вирощували жито, просо, овес. На базі землеробства розвивалося скотарство. Поширені були промисли: мисливство, рибальство, бортництво, збиральництво. Розвивалися і ремесла: металургія на базі болотної руди, ковальська справа, обробка каменю, обробка дерева, ткацтво, телярство, гончарство.

Археологічні розкопки проводилися в урочищі Юзефін неподалік Глинного. Науковці розкопали давні кургани. Традиція насипати кургани була пов’язана із дохристиянськими віруваннями місцевого населення. Дослідження курганів дозволило археологам

розширити знання про слов'янське язичництво. В одному з поховань знайшли скелет чоловіка, поряд – жінки. Щодо речей, то тут виявили глиняний горщик, уламки глиняного посуду, а також жіночі прикраси – скроневі кільця.

В часи Київської Русі село було місцем збору данини з навколишніх поселень. Князівські дружинники перевозили її водним шляхом до Києва – адже Ствига впадає у Прип'ять, а Прип'ять у Дніпро.

Перша письмова згадка про село належить до 1499 року. Таким чином, неважко підрахувати, що йому виповнилося 510 років.

Походження назви села і досі не з'ясовано до кінця. Найвірогідніша з версій – великі поклади глини, іншою версією є те, що засновником села був князь Глинський (Глинкін).

Упродовж XIV – XVI століть землі опинилися під владою Литовської, а після об'єднання Литви з Польщею (1569 р.) і Польської держав. Село Глинне, як і прилеглі села Березово і Блажове, належало поміщику князю Леву Людвигову Радзивілу. Радзивіли – князівський рід Великого князівства Литовського з XIV ст., згодом Речі Посполитої, а у XVIII – XX ст. – Росії і Прусії. Великі землевласники, займали найвищі державні адміністративні і військові посади. В документі «О прихожанах означенной церкви» йдеться про те, що «в селе Глинном помянутого помещика Радзивилла число дворов 46, крестьян мужского пола 186 душ, женского – 184, шляхты мужского пола 3 души, женского – 4. Расстоянием от Березовской церкви в 8 верстах, препятствий в сообщении нет».

На околиці села знаходяться кам'яні тесані хрести. Їх поява, більше всього, пов'язана із козацько – селянськими виступами під

проводом Северина Наливайка. Адже відомо, що навесні 1595 року повстанці на чолі з С.Наливайком повели наступ на Луцьк, а потім повернули на Могилів, щоб підняти білоруське й польське селянство. У записці шляхтича Ф.Євлашевського про похід повсталих під проводом С.Наливайка в Білорусь йдеться про те, що «...звідти ще більш розлючений подався він на Полісся, аж до Петриковичів, так уже свавільно все чинячи і навколо посилаючи...». Коли польський король знову оголосив «посполите рушення», то на допомогу був закликаний і литовський гетьман Радзівіл. Можна припустити, що військо Наливайка рухалося на Білорусь через Глинне і Познань. А так, як ці землі належали Радзівілу, не виключено, що саме тут сталася сутичка з поляками. Довгий час люди знаходили тут залишки козацької зброї, підкови, люльки, речі побуту. Як свідок трагічних подій і донині височать на пагорбі козацькі хрести.

Великої шкоди зазнали мешканці краю від татарських набігів. Небезпека чигала скрізь і повсюдно. Неймовірні жахи, пљондрування несли завойовники. Рятуючись від полону і смерті, селяни часто залишали обжиті місця, ховалися у лісових хащах і на болотах. Боротьба народу проти чужинців знайшла своє відображення у легендах і переказах навколишніх сіл і урочищ. Це такі урочища як Вуголіна лужа, Точища, Жіноча Погоня. В легенді про татарське зілля розповідається про те, що татари брали з собою в похід насіння айру. Тут прикопували його в болотистий ґрунт. Якщо воно приймалося і проростало, значить воду можна було сміливо пити. Так вони застерігали себе від хвороб. Айр у нашій місцевості дуже розповсюджений і називаємо ми його не інакше як татарське зілля.

В XVIII – XIX століттях Глинне – торгове містечко. За переказами, на правому березі Ствиги був збудований невеликий князівський замок. До цього часу замок не зберігся, а є лише кам'яний горб, на якому він стояв. Частина вулиць Глинного була забрукована. Під час глибокої оранки траплялися ділянки, суцільно вимощені каменем. Про розвиток торгівлі свідчать монети різного карбування, різні речі, які не вироблялися в селі, а були завезені здалека. Торгівлею займалися євреї – тутешні жителі. Їхні будинки і торгові ряди знаходилися на території сучасної школи.

Збереглося і старе єврейське кладовище. На кам'яних надгробках можна прочитати написи на івриті. Нащадки євреїв, колишніх мешканців Глинного, у 1999 році встановили пам'ятний знак на могилах своїх предків.

Люди, в основному, займалися веденням домашнього господарства: розведенням та утриманням великої рогатої худоби, свиней, птиці. Продукти харчування були всі домашнього походження: молоко, житній хліб, картопля, яйця, рідше сало, м'ясо. Одяг весь домотканий, найпоширеніше взуття – постоли. Прості люди займалися обробкою деревини. Поширювався смолокурний промисел. В межах села збереглися сліди виплавки заліза – цей промисел розвивався на привізній руді або ж на місцевій болотній, за допомогою деревного вугілля.

Після третього поділу Польщі (1795 р.) територія краю відійшла до Російської імперії. Селяни вже не зазнавали релігійних утисків. Варто відмітити, що православна віра була дороговказом і користувалася великою пошаною в людей. Як тільки закипіло в невеликому хуторі життя, відразу й було побудовано маленьку церкву. На її побудову

знадобилася допомога мешканців 17 дворів. Принаймні, такі дані є в переписі земель, що входили до володінь князя Домбровицького за 1679 рік. Що з цією церквою стало далі – невідомо. Можливо, вона була розібрана від старості або потрапила під вплив католицької церкви через князів литовських. У 1716 році на тому самому місці була побудована Церква Різдва Божої Матері. Про це йдеться у «Ведомостях о приписной к означенной церкви Рождество-Богородичной села Глинна Мозырского уезда за 1840 год». В ній описується стан церкви на той момент. Зокрема, повідомляється що церква побудована з дерева на кошти прихожан, без дзвіниці. Іконостас дуже давній, потребує ремонту або заміни. При церкві є 50 квадратних сажнів присадибної землі, орної землі одна уволока, сінокосу на 50 возів. Плати священнику не передбачено. Опис церковного майна зроблено за присутності священника Іоанна Марковського. Не менш цікавою є історія церковної чаші (потіра), яку було придбано у 1749 році. А от Євангеліє вагою 10 кг було придбано нашими предками у 1900 році за пару волів. В роки радянської влади церкву закрили. Натомість тут розмістилися склади. А у 1982 році за нез'ясованих обставин церква згоріла дотла. Хоча, подекують, що це робота комсомольських активістів. На світанку через розбите вікно вкинули пляшку із запалювальною сумішшю. Довго на тому місці бовваніло згарище. І тільки в роки перебудови, коли послабилися гоніння на церкву, прихожани вирішили розпочати будівництво нового храму на місці спалення. У 1989 році на пожертви жителів Глинного, Хмелю, Познані, Дубного почала відроджуватися святиня. Керував будівництвом церковний староста Лесковець Григорій Павлович і за півтора року храм постав у всій красі. Першу службу відправив протоієрей Іоанн (Котик).

Освячення престолу відбулося 5 вересня 1990 року архієпископом Іринеем, він же й призначив нового священика – отця Андрія (Гумена). Через два роки його змінив протоієрей Володимир (Котюк). Нинішній настоятель храму Різдва Богородиці – протоієрей Федір (Коханевич).

На кінець XIX століття Глинне почало втрачати своє значення, а після I-ої світової війни зовсім занепало.

Перша письмова згадка про школу відноситься до 1884 року. В одній із селянських хат відкрилася церковно – приходська школа на 30 учнів. Тут проводилося навчання грамоті, письму, рахунку, Закону Божому. Кожен урок розпочинався з молитви.

Про події 1918 – 1920 років історична довідка відсутня.

За умовами Ризького мирного договору 1921 року Глинне відійшло до Польщі. Офіційна назва – село Глинне Березівської гміни Столінської волості Мінської губернії. Господарство занепало. Кращі землі і всі ліси захопили пани. Село і навколишні ліси стали власністю чергового нащадка Радзивілів, маєток якого знаходився за 4 км від Глинного. Селяни одержували гіршу малородючу землю. В умовах Полісся неродючі землі ніяк не могли забезпечити великої селянської сім'ї. Доводилося іти на заробітки на смолярню, корчування лісу. Навесні, з приходом «великої води», місцеві плотогони транспортували деревину до білоруського Турова, що на Прип'яті. А риби у річці було стільки, що солоної тарані, заготовленої рибалками, вистачало на цілу зиму. Неабияк виручали від голоду лісові дари – ягоди, гриби. В селі не було жодного медпрацівника. До січня вичерпувалися всі запаси хліба. В березні вже закінчувалася картопля, основною їжею був щавель.

Господарем села був староста (солтус, солтис). Старожили

пригадують, що найкращим солтисом був Ковалевич Павло Михайлович. Згодом цю посаду займав Кулакевич Никифор. В селі відкрився кооператив, де можна було придбати різні крупи, сіль, крам(тканину). Раніше торгували лише євреї.

В 1929 році в селі був один вчитель - поляк. В найнятій хаті облаштували одну класну кімнату, де позмінно навчалися 65 учнів. Першими учнями були діти 7 – 8 років. Навчалися чотири роки. Хто погано вчився, залишали в тому ж класі на другий рік. Навчання проводилося у дві зміни: два класи у першу, два в другу. Дисципліна була сувора. За невивчений урок чи неслухняність вчитель бив лінійкою по руках. Сам вчитель жив у тому ж приміщенні, що й школа. Іноді дітей годували, варили суп і каву. Розповідають, що було дуже смачно, мабуть тому, що хотіли їсти. Їли прямо на траві біля школи. Кожної суботи приходив священик, читав молитву на слов'янській і польській мовах. За словами учнів, вчитель був вимогливий, давав міцні знання.

Голодомор 1932 -1933 років оминув наше село, так як наша територія не входила до складу СРСР.

17 вересня 1939 року Червона Армія вступила на територію Західної України і Західної Білорусії, що перебували під владою Польщі.

Мирна праця села була перервана 22 червня 1941 року нападом фашистської Німеччини на Радянський Союз. Більшість чоловіків були призвані до лав Червоної Армії. Село було тимчасово окуповане німцями. За спогадами старожилів, німці мали спалити Глинне. Але їх умовив не робити цього сільський староста Іларіон (Варйон) Ходакевич. Якихось великих боїв чи сутичок в селі не відбувалося. Через Глинне проходило партизанське з'єднання Сидора

Ковпака у свій знаменитий Карпатський рейд. Зі спогадів В.Войцеховича, начальника штабу партизанського з'єднання С.А.Ковпака: «19 грудня 1942 р. близько десятої ранку з 2-го батальйону приїхав Федя Сидоренко, який цієї ночі був у розвідці. Він доповів, що вчора ввечері гітлерівці зайняли Березово і Глинне». Біля церкви знаходяться перебиті надвоє хрести. Це пов'язано з тим, що невелика частина окупантів рухалася на Березово. На деякий час вони зупинилися в Глинному, і, остерігаючись нападу партизанів Ковпака, зробили укріплення з хрестів та кам'яних брил та викопали окопи. Селом проходили також партизани О.Сабурова та М.Наумова.

Досить суперечливою і неоднозначною в оцінках є участь місцевих жителів у формуваннях ОУН – УПА. Якихось ідейних переконань, наприклад, таких як боротьба за незалежність України, вони перед собою не ставили. Тому на таку співпрацю більше йшли з примусу, під страхом смерті. А дехто взагалі використовував ту непросту ситуацію у корисливих цілях. Покоління, яке пережило ті страшні часи, зберегло негативне ставлення до учасників цих формувань. Після закінчення війни сталінським режимом були репресовані учасники формувань ОУН – УПА Кибукевич Микита Максимович, Ковалевич Одарка Степанівна, Кулакевич Панас Матвійович, Рябущиць Ганна Кіндратівна, Рябущиць Марія.

Згідно з військово – адміністративним поділом військової округи УПА «Заграва» (серпень – вересень 1943 р.) Рокитнівський район, до якого належало і Глинне, входив до військового надрайону «Лісова пісня». В навколишніх лісах тимчасово перебували повстанські загони. Через село проходили різні відділи УПА. Так, в одному з архівних

документів повідомляється, що «...26 серпня відділи «Велеса» і «Сіромахи» повністю знищили «стрибків» у Глинному (11 вбито, 24 полонено, 3 поранених втекли)», в іншому – «Підвідділ «Рубайла» рейдував за маршрутом Залав'я- Блажево-Глинне-Березове-Підмостичне-Дроздинь-Старе Село- понад Вежицю-Грабунь-Підточище-Дрібчуків-Хмель-Рахновські хутори і під час рейду боїв не мав». Можливо, саме тоді загинули старший лейтенант внутрішніх військ Рев'ягін, який керував групою самооборони та активний учасник самооборони Павло Григорович Юрковець.

В лавах Червоної Армії боронили Батьківщину 98 односельців. За бойові заслуги 48 з них нагороджені орденами і медалями СРСР. З фронтів Великої Вітчизняної війни не повернулися (загинули і пропали безвісти) 87 наших земляків. Вони знайшли вічний спочинок на кладовищах і братських могилах Житомирщини, Рівненщини, Львівщини, Волині, Латвії, Литви, Польщі, Білорусі, Німеччини, Чехословаччини. Ті ж, хто повернулися з війни, почали піднімати господарство з руїн. На даний час в живих залишилося 3 ветерани війни – Колодич Петро Софронович, Ходакевич Сергій Ничипорович, Ходакевич Василь Іларіонович.

Відбудова народного господарства проходила у складних умовах. В селі з'явилося багато людей з Південної та Східної України – шукали порятунку від голоду 1946 – 1947 рр. Мінjali будь-які речі на щось їстівне. Навіть були випадки, коли залишали своїх дітей випасати худобу за харчі на ціле літо. Селяни в переважній більшості прагнули вести індивідуальне господарство, в той же час влада тримала курс на колективізацію сільського господарства. У 1947 році у селі організували

колгосп імені Шверника. Люди примусово віддавали воли, коні, вози, реманент. «До колгоспу імені Шверника (с.Глинне) вступило 37 господарств» - писала районна газета «Більшовицька правда» за 10 лютого 1948 р. Інший випуск районки повідомляв вже таке: «Трохи краща ситуація в Глинному. До створеного восени 1947 року колгоспу імені Шверника, в 1948 році додаються ще три: «Стахановець» (Настахівське), «1 Травня» (Познань), «31-а річниця Жовтня» (Дубно). Ймовірно, це рекорд колективізації в окремо взятому селі. А справи в колгоспах Глиннівської сільради зовсім невтішні, про що пише секретар комсомольської організації І.Коханевич. В кузні немає коваля, тому воловник і контору ніяк не вдається збудувати. Вкрай незадовільний стан у «Стахановці», де головою Ходакевич Арсен Павлович, там за 4 місяці будівництва воловника зуміли закопати лише 3 стовпи». А в селі Хміль організували колгосп «Більшовик». 1953 року людей з хуторів Рахни, Настахи почали примусово виселяти в Херсонську область. Їх вивезли навесні, а зимою, покинувши все господарство, люди поверталися до рідних осель. Тих, хто повернувся, працевлаштовували в колгосп імені Кірова. В 1959 році цей колгосп реорганізували в підсобне господарство Рокитнівського лісгоспзагу (341 га орної землі). У 1966 році дане господарство було реорганізоване в бригаду №2 радгоспу «Березівський». Крім того, значна частина населення працювала на лісорозробках.

Радянська влада активно закріплювалася на місцях. Вже у 1952 році у селі була створена первинна парторганізація (перший секретар – товариш Єлісеєв), а у 1953 році – комсомольська організація (секретар Кибукевич Іван Максимович).

У 1970 році в село прийшли електрика і радіо. Діяли 8-річна школа (побудована у 1953 році, а в 1971 році реорганізована в десятирічну), ФАП, родильний будинок, клуб, бібліотека, сільпо, в підпорядкуванні якого знаходились магазини – продовольчий, промисловий, залізничнокоб'яний, книжковий, їдальня, пекарня, ковбасний цех, цех безалкогольних напоїв, майстерня із пошиття одягу.

За даними Всеукраїнського перепису населення 2001 року в Глинному знаходилося 518 обійсть, проживало 2276 чоловік. На 1 січня 2009 року в селі 620 дворів, проживає 2625 чоловік. Серед промислових об'єктів та організацій, які знаходяться в межах населеного пункту, слід виокремити Глиннівське лісництво ДП «Рокитнівський лісгосп», Березівське ССТ, магазини різної форм власності, кафе, хлібопекарня, млин, відділення зв'язку, цехи первинної обробки деревини, Глиннівська дільниця Рокитнівського РЕМ ЗАТ «ЕЙ – І – ЕС Рівнеенерго», відділення ВАТ «Укртелеком», відділення фірми побутових послуг «Полісся», будинок культури, ФАП, сільська та публічно – шкільна бібліотеки, загальноосвітня школа І – ІІІ ступенів (676 учнів), православна церква Різдва Пресвятої Богородиці та церква християн віри євангельської (ХВС). Будуються нова школа, аптека. Якісний телефонний зв'язок забезпечують оператори мобільного зв'язку «Київстар» та «МТС». Через село проходить траса, яка сполучає населені пункти вежицького та кам'янського напрямку з районним та обласним центрами. Постійної роботи переважна більшість мешканців села немає. Чоловіче населення виїжджає на сезонні заробітки до різних областей України, Росії та Білорусі. Жінки, в основному, займаються сезонними заготівлями ягід та грибів. Населений пункт належить до ІІІ-ьої зони забруднення

внаслідок аварії на ЧАЕС.

В селі проживають четверо воїнів-«афганців»: Ковалевич Павло Іванович, Дробуш Роман Іванович, Юрковець Віктор Іванович, Таргоня Петро Григорович. Багато вихідців із села працюють на різних керівних посадах. Молодь здобуває вищу та професійно-технічну освіту у навчальних закладах України. Село росте, будується, майже всі сім'ї багатодітні.

Глиннівська сільська рада має свою символіку. Герб – це щит, поділений на 4 рівні частини, що означають 4 села, які входять до складу Глиннівської сільської ради. У верхній лівій частині зображено квітку азалію на фоні кольору глини – як символ Глинного; у верхній правій частині на зеленому фоні розміщено дубовий листок з жолудем – символ Дубного; у нижній лівій частині на синьому фоні зображено шишку хмелю – як символ села Хміль; і у нижній правій частині на синьому фоні зображено рибину – символ Познані. Герб увінчує корона з колосків жита – злаку, який здавна вирощують на Поліссі. Зелений колір означає ліс, а синій – річки та озера.

Прапор – це прямокутне полотнище синього, зеленого і білого кольорів. Синій колір символізує річки та озера краю, зелений – ліси, а білий – великі поклади глини.

Авторами символіки є місцеві педагоги Карповець Юрій Петрович, Коханевич Володимир Михайлович, Кулакевич Микола Іванович.

ТОПОНІМІКА урочищ навколо с. Глинне

ВУГОЛІНА ЛУЖА – урочище, де відбулася битва козаків з татарами, яка була дуже запеклою, і, за легендою, цю лужу витоптали кіньми. Коней і людей було стільки, що земля не витримала – «ввігнулася». В ній ніколи не висихає вода

ПЕЧКА – місце, де з болотної руди виплавляли залізо, там стояла піч.

ДУБРОВКИ – дубовий ліс.

ГНИЛИЙ БРІД – важкопрохідний брід між двома болотами, ніколи не пересихає.

ДОВГА НИВА – сосновий ліс, колись було поле.

ТІТОВА ПІЧ – яма, колись була піч, де гнали дьоготь, старшим майстром був Тіт.

ГАЛО – велике чисте болото, де люди косять і сушать траву.

МОСТОВСЬКЕ – болото, через нього прокладали (мостили) дорогу.

ПОЛОСА – рівна галявина, яка являлася межею (полосою) між лісовими масивами.

ОБІДРАНА – болото, густо заросле багном і азалією, коли проходиш через нього, обов'язково обдерешся.

ЄЛЬНИК – місце, де росте багато ялин.

СТАРЕЦЬ – ділянка з бідними ґрунтами, колись на цьому місці стояв стан, в якому жив самотній старець.

ПАНСЬКИЙ ШЛЯХ – дорога, висипана через болото для подорожі пана на полювання.

ЖІНОЧА ПОГОНЯ – болото, де ховалися жінки від татарських людоловів.

ХВОЩ – місцевість, яка вкрита польовим хвощем.

МЛИНОВИЩЕ – місце, де колись стояв млин.

ПАРФЕНИХА – хатнище, де жила баба Парфениха.

СТУДЕНИЦЯ – річка, в якій завжди холодна, студена, вода.

ЛИПКИ – місцевість, де росло багато лип.

ХОЛОДНА – місце, де завжди було холодно і довго не розтавав сніг.

БОНДАРНЯ – місце, де виготовляли бочки.

СОЛДАТСЬКЕ – в роки війни тут переховувались солдати.

ЯБЛУННЕ – хуторище, де росте багато старих яблунь.

НАГОРСЬКИЙ ХУТІР – хутір на підвищенні, на горі.

ПЕРЕДІЛ – межа між Глиннівським і Мушнянським лісництвами.

ЮЗЕФІН – урочище, колишній маєток пана Юзефа.

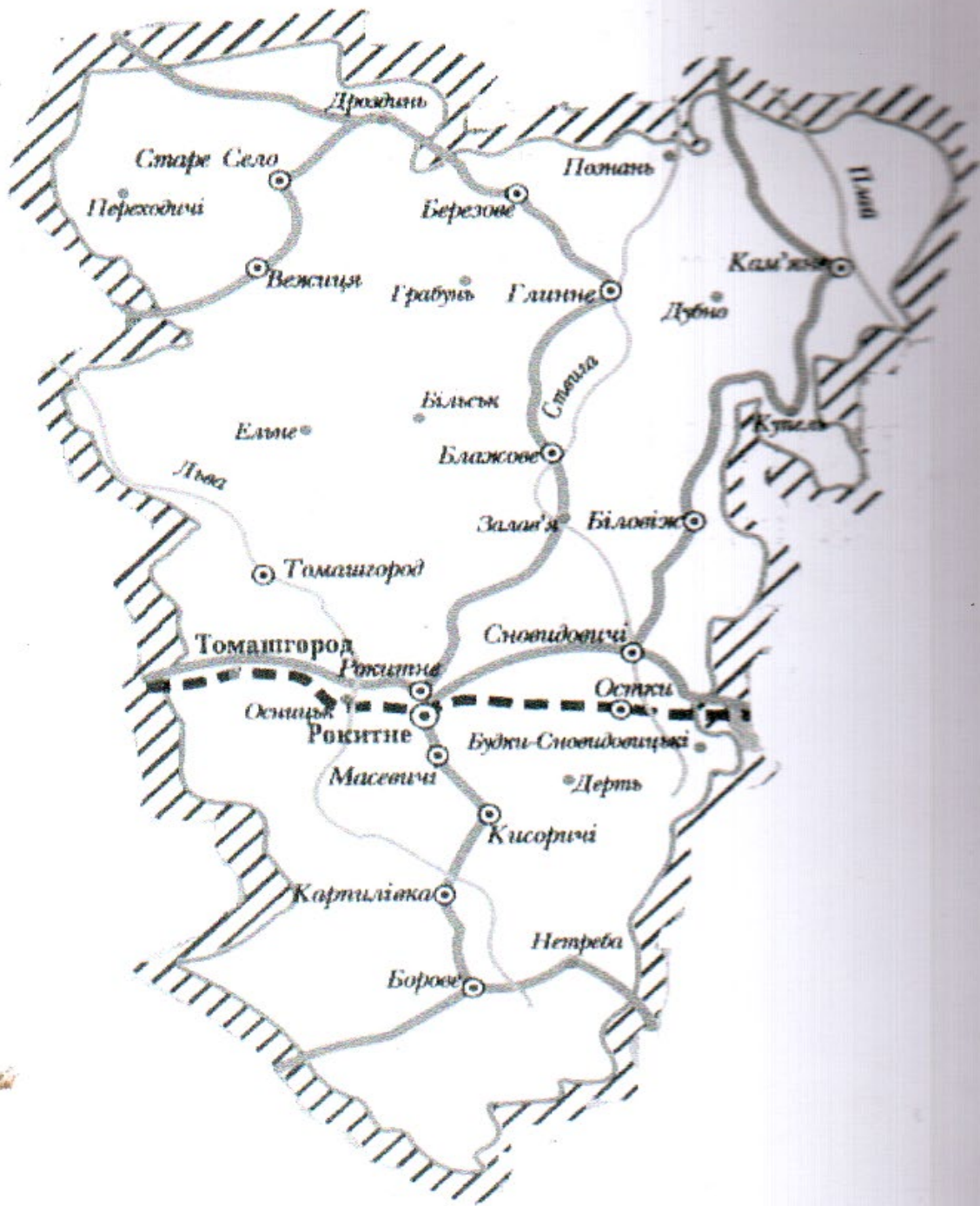
ОСТРОВЦІ – болото від Глинного до Мушні, посередині якого був лісовий острівок.

СОРОМОТА – грузьке болото, переходячи яке треба було високо задирати сорочку.

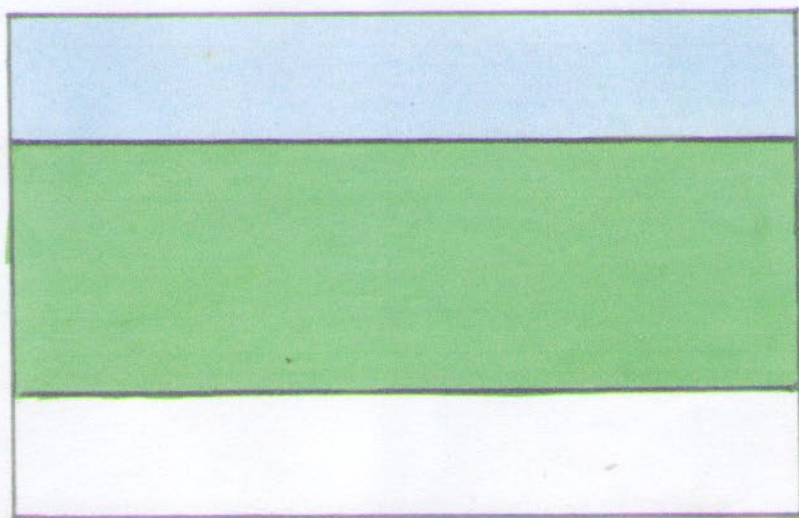
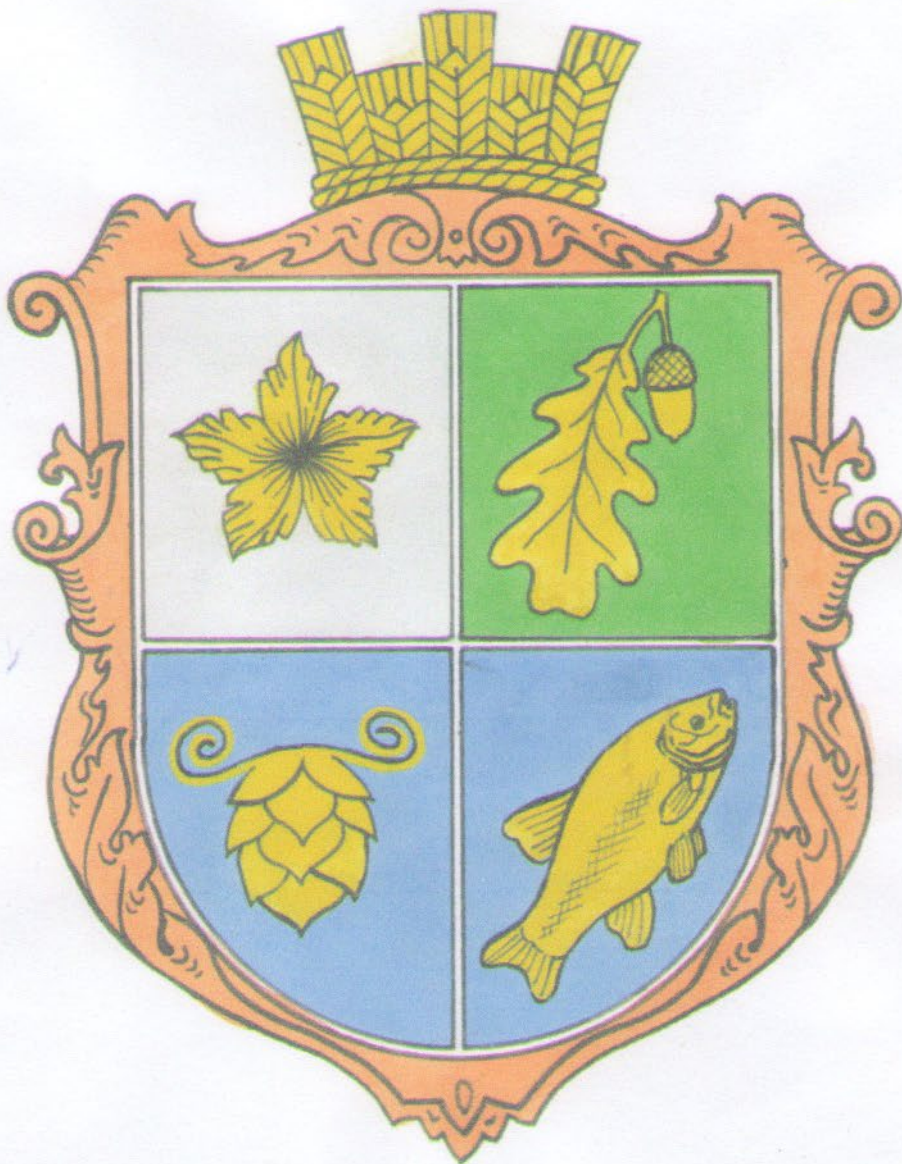
ТОЧИЩА – велике болото, яке утворилося після сутичок між татарами і місцевими жителями, дуже витоптана, столочена земля.

Кошарки, Бурки, Лєвки, Зєкра, Невойти, Дрені, Рахни, Сушец, Єсіпов город, Сухий мох, Стоячка, Янцовське, Лавренова лужа, Ралєчко, Лежньовки, Темна поросля, Висока градь, Долина, Лиса гора, Турова градь, Пудвініща, Криві городи, Рибалка, Брищ, Перехрестя, Степанов острівок, Батіна, Глісна, Халюкова лужа, Мешков, Кам'яний мох, Купрії, За кругом, За галом, Мошок Білий Петро.

Карта Рокитнівського району

Символіка Глиннівської сільської ради

Глиняні копанки

Церква Різдва Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви Марії

Вічний спочинок тут знайшли священник Березівської церкви Стефан Рункевич, а також його батько священник Глиннівської церкви Василь Рункевич та інші їх предки.

Козацькі хрести на околиці села

**Ці хати – живі свідки життя селян Глинного за часів
панської Польщі**

Свідчать архіви

Въдомостъ

о принастои къ астраханской церкви Рожд
Богородицкой села Тимина, Мовбирская
За 1850. года

1. Построена въ 6. года, тѣмъ же прихода
2. Зданіе деревянное, позинкото и покрашено,
дерево.
3. Основанъ въ немъ ограда каменная, въ шир
Крестовый Богородицк.
4. Въ саду негосударственна. Негосударственна сѣ
въ саду сѣмъ Указомъ сѣ.
5. Деревья сѣ негосударственна въ саду.
6. Крестовый по плану негосударственна.
7. Земля при сѣмъ церкви усадебная 50. кв. са
саженъ, пашенной одна четверть, сенокосная
добра. На сѣмъ земель планъ, межевой кни
кѣ не выдана видна планъ. Стара о сѣмъ
дворѣ выдана. Владѣетъ ономъ сѣмъ

10. Дана деревня Стара камль.

11. Домоводство на многой территории.

12. Зданию принадлежалась сей церкви на камль
и камль.

13. Разрешение сия деревня от Канцелярии
421, отъ уездного города въ 183, отъ истре
бительнаго въ 942 Верстахъ.

14. Служившая къ сей церкви верховная
во владении въ 8ми Верстахъ.

15. Припиской къ сей церкви камль.

16. Домоводство деревни въ селъ прихода камль.

17. Строев деревня ввиду ширинъ селъ, сгорела
всего; сгорела въ селъ Писсаро Д. Писсаро.

горяча деревня ввиду селъ.

Приимчивуемая Свещенникомъ Иоанномъ
новомъ и умъ веруемая по какому тоговъ

18. Особиль пришло-расходивель умъ и

19. Котинъ митрополитъ Сависинъ

20. Мста владелья расписанъ

21. Обвещанъ Сависинъ

консалтъ
логисонъ въ
церкви.

О приходахъ означенной цр.

	Число душъ въ.	Число душъ.		138 и
		въ 136 г.	въ 137 г.	
136 иаише мѣстѣ и мѣсто Званіа прихода.				Свои души и нѣм снъ сн
136 село Бездово, Помѣстье Князя Лева Логвинова Радви- вина, Который мѣсто на Ду- бенѣ, Крестованіе. — . —	41.	164.	144.	
137 село Глинино помѣстье Помѣстье Радвицина Крестованіе. Мѣсто снъ.	46 1/2	136.	184.	Пасхасъ въ 68 г. 1 и нѣмъ.
137 село Свѣтлая помѣстье Помѣстье Крестованіе. —	21.	164.	170.	Пасхасъ и нѣмъ и нѣмъ

Всего	6.	24.	37.
110000.	135/4.	541.	525.

При вышеозначенной дериби старшего морозит. И
 Бывша Крестьянинъ Моисей Захарьевъ Васанови
 утверждень въ сей грамоте отъ Удаль и Муници
 Консульторю отъ 22. июля 1839. года За № 33
 думъ сего грамоте отъ постановившемъ удерживать
 и постановившемъ работи освобожд
 нно въ Консульторю дая сего Егория Мушкова

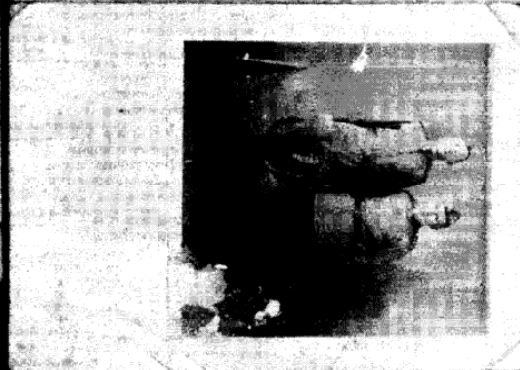
Семени и вприс во Суринтаи погнсаиет:

Судьями Емельяну Сидорину.

Судьями Емельяну Сидорину.

Судьями Емельяну Сидорину, Сидорину
 Судьями Емельяну Сидорину, Сидорину

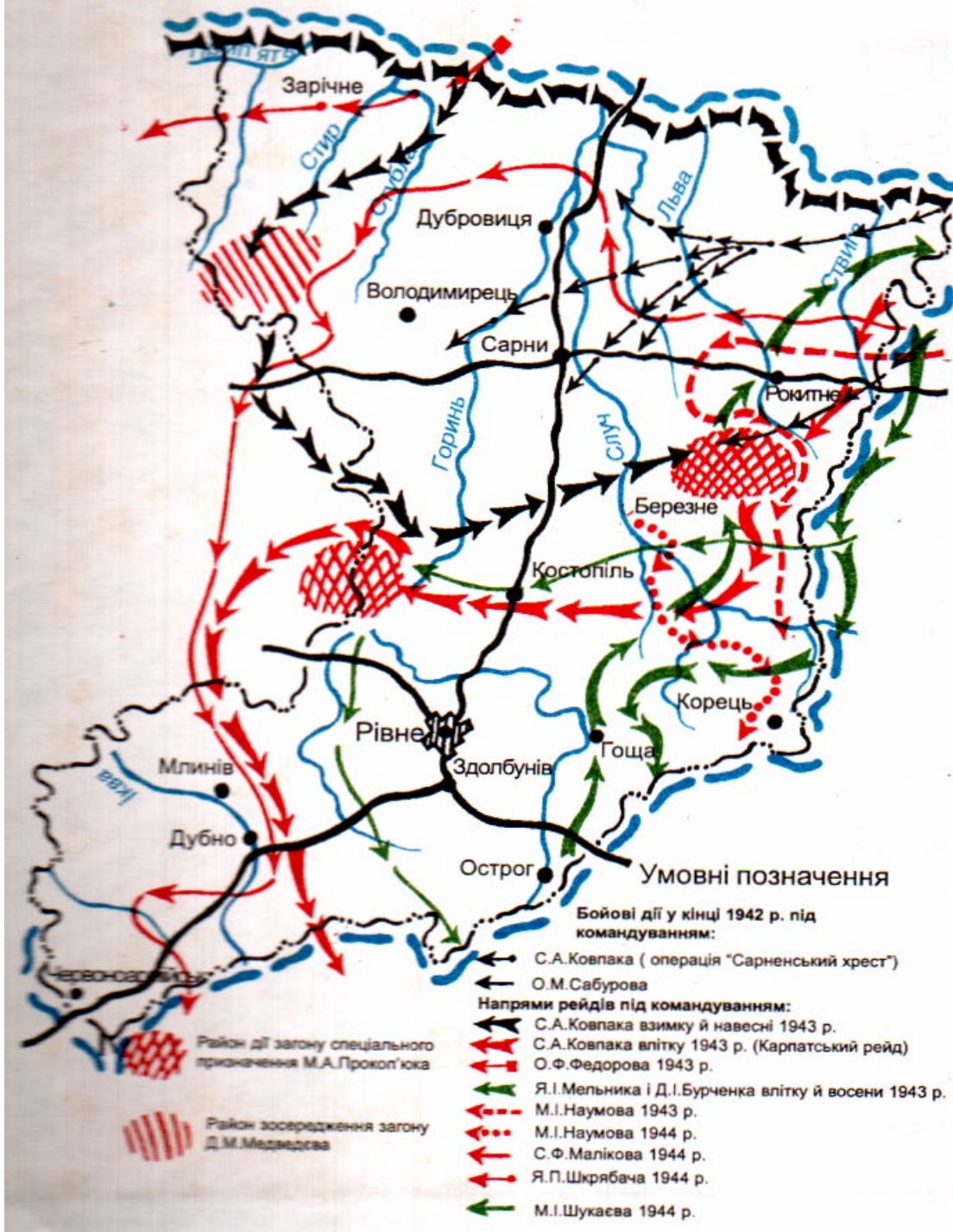
Фронтіві будні Ходакевича Сергія

УДОСТОВЕРЕНИЕ
 ЗА УЧАСТИЕ В ВЕЛИКОЙ
 ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЕ
Красноармеец
Ходакевич
Сергий Григорьевич
 УКАЗОМ ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО
 СОВЕТА СССР от 9 мая 1945 года
 НАГРАЖДЕН МЕДАЛЬЮ
 "ЗА ПОБЕДУ НАД ГЕРМАНИЕЙ
 В БИТВЕ ПРИ БЕЛГОРОДЕ
 ВОЙНЫ 1941-1943 гг."
 От имени ПРЕЗИДИУМА ВЕРХОВНОГО
 СОВЕТА СССР МЕДАЛЬ ВРУЧЕНА
М. Акулиничев
Лоп. Гро. Колесова, старший
 МОЛОДОСТЬ, ВИСИМОСТЬ, ЗДОРОВЬЕ И ПОДЛИСЬ АНТИ
 ПЕЧАТЬ *Варуша Штепана*
 ПОСЛОВИЦА *Колесова*

Партизанський рух на території Рівненської області в роки Великої Вітчизняної війни

Ветерани Великої Вітчизняної війни с.Глинне

Кулакевич С.І.

Кулакевич П.Ф

Вони не повернулися з війни

РІВНЕНЬКА область

418

К

- Кибукевич Іван Йосипович**, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.
- Кибукевич Йосип Олексійович**, 1907 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.
- Кибукевич Йосип Павлович**, 1910 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.
- Кибукевич Матвій Іванович**, 1906 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, січень 1945 р.
- Кибукевич Сава Іванович**, 1922 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.
- Кибукевич Сава Федорович**, 1923 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, липень 1944 р.
- Климовець Василь Данилович**, 1910 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, березень 1944 р.
- Ковалевич Василь Данилович**, 1926 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Помер від ран, січень 1945 р. Похов. у м. Ангербург, на військ. клад., Східна Пруссія.
- Ковалевич Григорій Іванович**, 1906 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, червень 1944 р. Похов. у с. Ала Жлобінського р-ну Гомельської обл., Білорусь.
- Ковалевич Матвій Купріянович**, 1914 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Пропав безвісти, червень 1944 р.
- Ковалевич Наум Дмитрович**, 1913 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув

у бою, червень 1944 р. Похов. у с. Піддерковціно Вітебського р-ну Вітебської обл., Білорусь.

Ковалевич Петро Семенович, 1912 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Гв. рядовий. Пропав безвісти, червень 1944 р.

Ковалевич Степан Пилипович, 1899 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув у бою, вересень 1944 р. Похов. у с. Балдони Ризького р-ну, Латвія.

Ковалевич Федір Іванович, 1913 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув у бою, лютий 1945 р. Похов. у с. Галцнунв Краківського в-ва, Польща.

Ковалевич Яків Онуфрійович, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Пропав безвісти, січень 1944 р.

Ковалець Степан Пилипович, 1899 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Помер від ран, вересень 1944 р. Похов. на х. Яупарете, Латвія.

Колодич Архип Йосипович, 1915 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, квітень 1945 р.

Колодич Володимир Петрович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув, лютий 1945 р.

Колодич Гаврило Іванович, 1899 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, червень 1944 р. Білорусь.

Колодич Данило Васильович, 1924 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув, серпень 1944 р.

Колодич Данило Кузьмич, 1923 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1943 р. Мол. сержант. Пропав безвісти, березень 1944 р.

Колодич Іван Андрійович, 1918 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, 1944 р.

419

РОКИТ

Колодич Іван Олександрович, 1919 р., с. Дубно, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Колодич Іван Павлович, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, січень 1945 р. Похов. у с. Бартадзея Люблінського в-ва, Польща.

Колодич Іван Петрович, 1911 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, травень 1945 р. Похов. у с. Водовіце, Польща.

Колодич Іван Федорович, 1904 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Мол. сержант. Загинув у бою, червень 1944 р. Похов. у с. Подбродци Калінінського р-ну Гомельської обл., Білорусь.

Колодич Микита Наумович, 1905 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Колодич Семен Артемович, 1900 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Помер від ран, серпень 1944 р. Похов. у с. Хопче, Польща.

Колодич Федір Дмитрович, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, липень 1944 р. Похов. у с. Дворішкі Укмергського р-ну, Литва.

Колодич Яків Гнатович, 1900 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, липень 1944 р. Похов. у с. Даугава, Литва.

Кононович Сергій Іванович, 1901 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, серпень 1944 р. Похов. на х. Антонішки Кісілішки, Литва.

Кононович Юхим Михайлович, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, липень 1944 р. Похов. у с. Диковини Горохівського р-ну Волинської обл.

Коханевич А, 1919 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Пропав безвісти, червень 1944 р.

Коханевич Ар, 1909 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, січень 1945 р. Похов. у с. Білорочичі Житомирської обл.

Коханевич Вал, 1902 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Коханевич Гр, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, січень 1945 р. Похов. у с. Боби Пултуського в-ва, Польща.

Коханевич І, 1926 р., с. Дубно, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Помер від ран, березень 1944 р. Похов. у м. Штаргард, Німеччина.

Коханевич М, 1920 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Коханевич М, 1922 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, липень 1944 р. Похов. у с. Верховичі Кобринського р-ну Брестської обл., Білорусь.

Коханевич Ко, 1905 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, березень 1944 р. Похов. у с. Рудливо Млинівської обл.

Коханевич К, 1908 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Коханевич С, 1909 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, липень 1944 р. Похов. у м. Пружани Брестської обл.

Коханевич Федір Дмитрович, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув, серпень 1944 р. Похов. у с. Дворішкі Укмергського р-ну, Латвія.

Кулакевич Дмитро Юхимович, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув, жовтень 1944 р. Похов. у н. п. Козлова Руда, Литва.

Кулакевич Йосип Іванович, 1922 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Макар Дмитрович, 1910 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Микита Дмитрович, 1901 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Никифор Матвійович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Никифор Федотович, 1920 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув, жовтень 1944 р. Похов. у м. Вількавішкіс, Литва.

Кулакевич Савелій Феодосійович, 1919 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Сергій Іванович, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Сергій Семенович, 1909 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кулакевич Федір Антонович, 1909 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кунай Іван Миколайович, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований

в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Кунай Михайло Миколайович, 1904 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув у бою, березень 1945 р. Похов. у с. Павловіце Пшинського повіту Катовіцького в-ва, Польща.

Л

Лесковець Григорій Андрійович, 1900 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Лесковець Григорій Михайлович, 1916 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Лесковець Данило Олексійович, 1924 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Помер від ран, березень 1945 р. Похов. на Вайнедському військ. клад., Ліпайський р-н, Латвія.

Лесковець Іван Федорович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Гв. рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Лесковець Карло Михайлович, 1919 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Гв. рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Лесковець Кирило Васильович, 1916 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Старшина. Помер від ран, лютий 1945 р. Похов. у м. Франдерфір, Німеччина.

Лесковець Максим Гнатович, 1903 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1944 р. Гв. рядовий. Загинув у бою, жовтень 1944 р. Похов. у с. Паушки Рожанського повіту Варшавського в-ва, Польща.

Лесковець Павло Семенович, 1919 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Лесковець Самійло Дмитрович, 1919 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, квітень 1944 р.

Лесковець Трохим Костянтинович, 1903 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Помер від ран, квітень 1945 р. Похов. у с. Трегонуа, Східна Пруссія.

Лошиць Михайло Андрійович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, березень 1944 р.

Лошиць Роман Григорович, 1899 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, серпень 1944 р.

М

Мисечко Денис Кирилович, 1926 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув у бою, березень 1944 р. Похов. у с. Шернлау Гданського в-ва, Польща.

Мисечко Кузьма Адамович, 1919 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, грудень 1944 р.

Мисечко Федір Юхимович, 1909 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Гв. рядовий. Загинув у бою, квітень 1945 р. Похов. у с. Хормерсдорф, Німеччина.

О

Охрімчук Петро Григорович, 1914 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, березень 1945 р. Похов. у м. Буськ Львівської обл.

Р

Рогульчик Василь, 1911 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Загинув у бою, листопад 1944 р. Похов. у с. Нижній Комаричи, Латвія.

Рогульчик Василь, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Рогульчик Григорій, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, червень 1944 р.

Рогульчик Григорій, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, січень 1945 р. Похов. у с. Сергіївка Гоцанської обл., Латвія.

Рогульчик Дмитро, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, лютий 1945 р. Похов. у с. Збиткув, Польща.

Рогульчик Іван, 1906 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, лютий 1945 р. Похов. у с. Ворвіці Вавожського повіту, Польща.

Рогульчик Іван, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, квітень 1944 р.

Рогульчик Іван, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, квітень 1944 р.

Рогульчик Іван, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, лютий 1944 р.

Рогульчик Іван, 1911 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, січень 1945 р. Похов. у м. Коростень Житомирської обл.

Рогульчик Степан Гаврилович, 1906 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Рункевич Андрій Терентійович, 1922 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув, травень 1944 р.

Рункевич Михайло Володимирович, 1911 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, липень 1944 р.

Рябушиць Андрій Пилипович, 1909 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, лютий 1944 р.

Рябушиць Данило Матвійович, 1904 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув, липень 1944 р. Похов. у с. Добрин Дужа Седлецького в-ва, Польща.

Рябушиць Іван Йосипович, 1900 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Рябушиць Йосип Матвійович, 1924 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, липень 1944 р.

Рябушиць Йосип Прохорович, 1926 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, лютий 1945 р. Похов. у с. Веснедри Добельського р-ну, Латвія.

Рябушиць Олексій Степанович, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Помер від ран, лютий 1945 р. Похов. у с. Штайнбек, Німеччина.

Рябушиць Федір Матвійович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Рябушиць Ярослав Пилипович, 1903 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, січень 1944 р.

С

Скаковець Антон Семенович, 1914 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув, 1945 р.

Скаковець Василь Антонович, 1919 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1945 р.

Скаковець Йосип Петрович, 1898 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, вересень 1944 р. Похов. у с. Гранде Варшавського в-ва, Польща.

Скаковець Федір Антонович, 1925 р., с. Хміль, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, червень 1944 р. Похов. у с. Бураки Ліозненського р-ну Вітебської обл., Біларусь.

Т

Таргонський Федір Артемович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, грудень 1944 р.

Тимошков Ілля Гордійович, 1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Х

Ходакевич Оникій Кузьмич, 1919 р., с. Дубно, білорус. Мобілізований в 1941 р. Рядовий. Пропав безвісти, липень 1941 р.

Ходакевич Степан Никифорович, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Помер від ран, грудень 1944 р. Похов. на Прискульському військ. клад., Ліспайський р-н, Латвія.

Хомич Артем Миконович, 1923 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, березень 1944 р.

Хомич Василь Опанасович, 1902 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Загинув у бою, липень 1944 р. Похов. у с. Гробоно Горохівського р-ну Волинської обл.

Хомич Григорій Онуфрійович, 1919 р., с. Познань, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Хомич Микита Миконович, 1921 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Хомич Федір Опанасович, 1906 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1943 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Хомич Федір Якович, 1925 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, грудень 1944 р.

Ю

Юрковець Григорій Дмитрович, 1913 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, березень 1945 р.

Юрковець Григорій Омелянович, с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, лютий 1945 р.

Д

Дорошевич
1910 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, грудень 1944 р. Похов. у с. Колвайніш.

Дробуш Адам
с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, вересень 1944 р. Похов. у с. Сідрабенської с-ти, Латвія.

Дробуш Іван
1918 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Пропав безвісти, травень 1944 р.

Дробуш Миколай
1908 р., с. Глинне, білорус. Мобілізований в 1944 р. Рядовий. Загинув у бою, червень 1944 р. Похов. у с. Поротько Вітебської обл.

Господарський магазин у радянські часи

Сільська рада в минулому

Колишнє сільпо

Перший раз в село приїхав автобус

Будні радгоспу «Березівський». Бригада №2

**Перші члени добровільної народної дружини у
радянські часи**

Сільський млин

Сучасна сільська рада

